

נדריס נה

עניין: וממדבר מתנה - חנוכה

מהר"ל חידושי אגדות

בת עין – דרשים לחנוכה

כנ"ל, אבל אנחנו שאין לנו בחינת שפלות בחינת תולע"ת, וזהו ואין לנו רשו"ת גימטריא תולע"ת, שמרמז לבחינת ענוה. להשתמש בהם, היינו שעל ידי בחינת רשו"ת בחינת ענוה, היינו יכולים להשתמש בהם ולהשיג על ידם (השגה נפלאה בחי' קדושה) כנ"ל. אלא לראותם בלבד, פירוש, עכ"פ מצוה היא לנו לראותם בלבד, אע"פ שאין לנו שום בחי' להשתמש בהם, עד אשר יערה עלינו משמים שנוכה שום בחינת עבודה תמה, כן יהי רצון אמן:

אמנם עיקר הבחינה להשיג על ידה למצות נר חנוכה מבחוץ, הוא דוקא על ידי שפלות וענוה באמת, כאברהם אבינו ע"ה שאמר (נלאשית יח טו) ואנכי עפר ואפר, ועי"ז זכה לבחינה הנ"ל. וגם דוד המלך ע"ה אמר (תהלים כג ז) ואנכי תולעת ולא איש.

ואפשר לומר קצת רמז, שלזה תקנו הגאונים לומר הנרות הללו קודש הם ואין לנו רשות להשתמש בהם, פירוש שקדושה גדולה יש בודאי בהנרות, ומי שזכה לבחינת תולעת ולא איש, בחינת שפלות באמת, הוא יכול להשיג על ידי נרות של חנוכה השגה נפלאה ותקון התורה

פ"י דבר זה כי אין התורה שעושה אדם את עצמו שייכות אל מי שנפשו גשמית, כי איך יהיה עומדת התורה השכלית בגשמי שאינם מתחברים, ומי שעושה עצמו הפקר לכל שאין לו גאווה רק הכל שוה אצלו ובזה הוא הפקר לכל ראוי לו התורה, שהוא מדת משה רבינו ע"ה שנאמר בו (במדבר י"ב) והאיש משה עניו מאד. ומדת הענוה הוא מדת הפשיטת כמו שביארנו במקומו מה שיש במדה זאת הפשיטת הגמור, ומי שעושה עצמו הפקר דבר זה בפרט הוא מדת הפשיטת, ולכן נתנה התורה במדבר שהוא מקום הפקר, כי התורה יש בה הפשיטת שהיא שכל פשוט. ולכן אמר כאן כי מי שעושה עצמו הפקר ויש לו הפשיטת הגמור אליו נתנה התורה שהיא שכל פשוט, כמו שנתנה התורה במדבר בשביל פשיטת התורה. ואמר כאשר מקבל התורה הוא חלק הש"י, כי יוצא מן הגשמי להיות לו מדריגה השכלית ולפיכך נחלו אל, ואז הוא מתעלה, כאשר יוצא מן הגשמי שהוא עולם הזה הוא מתעלה אל הש"י.

הגמור, ומי שעושה עצמו הפקר דבר זה בפרט הוא מדת הפשיטת, ולכן נתנה התורה במדבר שהוא מקום הפקר, כי התורה יש בה הפשיטת שהיא שכל פשוט. ולכן אמר כאן כי מי שעושה עצמו הפקר ויש לו הפשיטת הגמור אליו נתנה התורה שהיא שכל פשוט, כמו שנתנה התורה במדבר בשביל פשיטת התורה. ואמר כאשר מקבל התורה הוא חלק הש"י, כי יוצא מן הגשמי להיות לו מדריגה השכלית ולפיכך נחלו אל, ואז הוא מתעלה, כאשר יוצא מן הגשמי שהוא עולם הזה הוא מתעלה אל הש"י.

בן יהוידע

דהנ"ה, כיון שעושה עלמו כמדבר שהוא מופקר לכל, תורה ניתנה לו במתנה. י"מ הכונה על הענוה שיהיו הכל דשים בו, ובזה יחא מ"ש התורה ניתנה לו במתנה, כי מדת הענוה נקראת מ"ה, והעניו זוכה להארת שם הוי"ה דאלפ"ן שמספרו מ"ה, ובזה פרשתי בס"ד, מה שתוחחי נפשי במדת הענוה הנקראת מה, ועי"כ ומ"ה הוא שם הוי"ה דאלפ"ן תהמי עלי להאיר לי בו, וידוע שם הוי"ה דאלפ"ן צפרטו הוא מספר מ"ה, ובכללו הוא מספר תן, דכל דבר שבקדושה כלול מעשר, ועשרה פעמים מ"ה הוא תן, נמלא כללו ופרטו הוא אותיות מתנה, שהוא ת"ן מ"ה, ולז"א כיון שעושה עלמו כמדבר שהוא ע"כ בענוה הנקראת מה, אז תורה ניתנה לו במתנה,

גימטריא חנוכה. כלומר אם יש לו מדת הכנעה וענוה באמת, כי חנוכה מורה על הכנעה, כי נר חנוכה מצוה להניחה בתוך עשרה (שנת פא:) כי אין גבהות לפני המקום ב"ה (נרכות י:), ובמדת ענוה יכול לדבק בחיי החיים ב"ה.

אמרי אמת חנוכה תרפ"ו ליל ג'

שמונה ימים ושמונה הוא למעלה מן הטבע, חן היינו חנוכה שעל ידי ענוה והכנעה יכולין לקבל הטערה ולרכיבם ללאות שתשאר, איתא שהעוה"ז נכרא זה"י

עטרת ישועה לזאת חנוכה

יש לרונז חת אשר נקרא צסס זאת חנוכה כי עיקר חוכה הוא שיצוה האדם לדי שפלות רוח ולקנות מדת ענוה לעלמו ועי"כ ונורת חוכה קנחה מקומה למועה צלחן ג' עפמים רונז להכנעה וחוכה הוא אורו של משיח כי נקטו חז"ל צלסונס מאלוד מאלוד הוי שפל רוח ומינת הוי שפיל רויח מקסר דו"ד מליך ישראל וזהו מנרת כוונחס ז"ל מלי חוכה כוי שעיקר הוא לצוה לצחי" ענה חסס ואין לזאת המנוה הוא צערצ צין יוס